

cesta pred oči pride. Opazili smo pri tem pogledu nektore hišice — znamenja ne daljnega mesta.

Pa noč se bliža; hodili smo cel ljub dan iz Ljubljane; solnce je že za goro zatonilo; mili tički po logih so omolknilili; samo flafot kake krivokljunke sove nam na ušesa perši. Kot da bi imeli do Cerberusa priti, se cesta v globočino zateguje. Šumenje bližnjih grap in gibanje visokih drevesnih verhov nas podi v zaželjeni kraj, da si iščemo pokoja, ki ga temna noč razliva čez upehane Adamove potomce. Kerčmo na verhu hriba za silo (Silavirta) smo za herbtom pustili ter čez pol ure že v Idrii popraševali za posteljo. Precej se je naša želja spolnila, in čutivši se v rokah pravičnih ljudi smo prav dobro pospali.

Sladke sanje so mi spanec sladile v snažni postelji, obdanemu od nočne tihote in korenjaških mladenčev, spremeljavcev mojega potovanja.

Toda noč je, ko prej upehanim, tudi nam prenašlo minila, in zgodaj smo se poslovili ter se podali v drago očetovsko domovje svoje. V meni pa se je želja zbudila popisati ob kratkem rojakom svojim mestice Idrijo, ker dolgo in babje rešetanje današnjemu olikanemu duhu ni priležno.

(Dalje sledi.)

Kratkočasno berilo.

Serčna žena.

Po poljskem „Dziennika literackega“.

Leta 1833 se je iz Francozkega na Poljsko domu vernil mladi begunec M—ski z nekterimi svojih nesrečnih tovaršev, ki so se bili z njim vred vdeležili punta v Varšavi. Al njegovo stanovanjsko je moglo pred ljudmi skrito biti, toraj se je pod raznimi imeni sedaj na tem sedaj na unem gradu skrivaje potikal. M—va družina ga sprejme posebno prijazno; pri nji najde naj vernišje zavetje — najde pa tudi milega angela varha v gospodarjevi hčerki, kateri se je v serce smilil nesrečni rojak. Pa le kratko ste vživale dve žlahno duši neskaljeno srečo čiste ljubezni; — akoravno se je M—ski skerbno skrival, so ga vendar zasledili. Bil je vjet in peljan v jetnišnico, ki ga loči od ljubljene W—ske. Obsojenemu se za malo časa vrata jetnišnice odpro in dovoli se mu poslednjikrat sniti se s svojimi prijatli. Zvesta deklica to zvedši, hiti s svojimi stariši k njemu, — kmali je sklep gotov, da naj ju sveti zakon zedini. Duhovnik ju poroči po cerkvenih postavah; spred oltarja stopivši pa nastopita dolgo pot na Rusovsko. Žalostna ženka ni vedila: ali bo smela, ko prideta na ukazano mesto, svojega moža v ječo spremiti, — kaj se bode z njim zgodilo, ali bo mogel v pregnanstvo ali ga bode zadela še neusmiljeniša kazen. V kratkem je bila sodba mu oklicana. M—ski je bil vversten vojakom v Orenburgu. Mlada žena zajoka in mu podá zvesto roko na daljno pot — v Sibirijo.

Ko dospeta v Sibirijo, se z drugimi sognanci vred kmali prepričata, da nju stanje vendar ni tako žalostno, kakor sta popred mislila bila. Ljudje v stepah niso huji memo ljudi v mestih; človeško serce ne postane tako lahko kamen v pušavi kakor v obljudenih mestih in v družbi tako imenovanega omikanega sveta, morebiti zavolj tega, ker človek, kolikor manj v dotiko pride z ljudmi, toliko bolj ga ljubezen do njih vnema. Tega sta se izgnana večkrat prepričala; olajšala jima je marsiktera mila roka, marsiktera pomilovavna beseda grenko butaro pregnanstva. Bog jima je dal dva ljubeznjiva otročiča — v nesreči naj večje veselje.

Pa to veselje, kako naglo se je v žalosti utopilo! Umerla sta oba otročiča; črna zemlja je požerla nesrečnih staršev edino srečo. Kakor strela z neba zadene posebno mater ta prigodba; žaluje in joka, da jo dolga bolezen na posteljo položi. Vse je storil M—ski, da bi se njegovi bolni tovaršiči naj slajši dar nebes — ljubo zdravje sopet vernilo; zdravniška umetnost pa v ledeni Sibiriji ni zamogla nič pomagati. Ko vidi, da ji ni pomagati, se ga polasti obupna otožnost, da jame sam bolehati. To pa dá ženi neko moč, ker bala se je zgubiti naj ljubše na zemlji; začne okrevovati,

se ozdravi popolnoma in postane podpora svojemu možu. Pa pregloboka žalost mu je vsekala silno rano; njegov duh je ostal mračen in prihajal je vedno mračneje; vedno večja otožnost se ga polastuje, ni več rad govoril, iskal je samote in se ogibal družbi; polasti se ga neki dan besnost in vpil je glasno, da je sit življenja, da hoče umreti. Nekaj dni potem se — zgubi; iskali so ga pa našli le njegovo kučmo in plajšč na bregu bližnje reke. Ni bilo več dvombe, da je svoj grozni namen spolnil — da si je življenje končal.

Nesrečna žena sprejme tiha to žalostno novico; ni se zaslišala tožba iz njenih ust; le v suhem očesu se ji je bral plah nemir, da je vsak opazil, da je nje um nekoliko zmotljen. Zakaj se je to zgodilo, se lahko ume. Osoda ji je moža od serca odtergala; zamogla se je zdaj poverniti v svojo domovino; to je tudi storiti hotla, vendar ne brez spominov nekdanje zakonske sreče; hotla je vzeti sabo prah svojih otročičev. Ta misel jo je do deželnega poglavarja gnala.

Deželnega poglavarja, kteremu v svojem terdem poklicu še ni serce okamenelo, gane žalostna osoda nesrečnice, ji ne dovoli le prošnje, temuč ji napravi tudi saní za pot in ji dá donskega kosaka za varstvo, da jo spremi do državne meje, in ji pomaga, kjer bi ji bilo pomoči treba. Ko je bilo vse pripravljeno, nese nesrečna mati sama mertvaške truge svojih ljubljencev na saní, vzame slovo od prijatlov in znancev, se vsede na voz in zderči iz ledene Sibirije.

(Konec sledi.)

Dostavek k pretresu „beril“.

Predlog *na* na vprašanje *kam* terja le 4. sklon, kar se v namesto godí, in to potrjuje staroslovenščina, ruščina in češčina. Slovnič g. Metelka in g. Potočnika zagovarjate požiravni pa ne polni govor. O dognanih resnicah se ne dá prepirati*).

I—ti ohranjuje koreniko *i-* v nedoločivniku, kazavnikovem sedanjiku, velevniku, deležji delavnem sedanjem in preteklem trpivnem, tedaj *iti*, *idem*, *idi*, *ide*, *idoč* in (*na-*) *iden*. Ostale deležji, namreč preteklo del. I. in II. imate koreniko *hod* z oslavljenim koreničnim glasnikom, tedaj (*pri-*) *šed*, odkoder *šel*: *všedši*, *sšedši*, *našedši*, *všel*, *sšel*, *našel*. Če korenika *i-* predloga *s* ali *v*, se vrivavlje blagoglasni *n*, kateri staroslovenščina razklada: *vniti*, *sniti*, *vnidem*, *snidem* itd. iz staroslovenskega *vŕniti*, *sŕniti*; ravno tako se razlaže: *poženši*, *razpenši*, *zakolnši*, *vzemši* itd. iz *poženŕši*, *razpenŕši* itd., ker inachi bi se moralo glasiti: *požeši*, *razpeši*, *zakleši*, *vzeši*. Neprehajavni glagoli: *mislim se*, *menim se*, *delam se* terjajo 1. sklon, ne tedaj „*mislili bi se razžaljene*“, *Babilonci se menijo nepremagljive*, *napuhnež se dela boga*“, temoč „*mislili bi se razžaljani*“, *nepremagljivi*, *bog*“, — vsej Slovenec pravi „*velik se dela*“. Namesto vesoljni moramo pisati vesvoljni. — Dostavljam temu še popravek nekterih tiskarskih pogreškov: V 26. listu na strani 102. v 8. redku od spodej beri *gnusne*, in v 6. vskvrnjevale; na str. 106. v 25. redku od vzgorej *blaginje*; na str. 111. v 22. redku od vzgorej *Uz nam. Alz*; na str. 115. v 4. redku *pišoč*; na str. 119. v 30. redku od vzgorej *onda* in v 41. redku *poltnost*; na str. 127. v 8. redku od spodej *zmeržnjen*.

Raić.

*) Dostavek vredništva. Vzemši pretres „slov. beril“ v „Novice“ smo berž izzačetka rekli, da mi za svojo stran se ne bomo spušali v pretres pretresa, ker tako bi ne bilo konca pravde. Dali smo vse, kakor smo prejeli, nadjajoči se, da izvedeni pisatelji, za ktere je sostavek pisan, bojo že sami vedili, kedaj pravo terdi „pretres“, kedaj imajo prav „berila“. Ker pa malo našo opombico zastran namesto in namesti častiti gosp. pisatelj pretresa, nam ne bo za zlo vzelo, da čerhnemo sedaj tudi mi eno. — Predlog *na* na vprašanje *kam*? terja res le 4. sklon, al na vprašanje *kje*? terja 5. sklon in „dobro se obnaša namesti njega“ je ravno tako prav kakor „namesto fajmoštra je prišel kaplan“. Ni res,

mnogokrat rešijo popotnika in njegovega konja smerti; torej jih imenujejo „živi viri pušave“. Konj jim odbije s podkviijo ternato kožo in se pokrepčá s hladno iz njih tekočo vodicó.

V južni Ameriki visí mnogo cvetlic popolnoma v zraku ovijaje se krog kakega drevesa in svoje korenine v zrak molé. Pa vendar so njih cvetlice tako velike in lepe, žive barve, da mi v naših krajih ne moremo nikakoršnega zapopadka od njih imeti.

Od samega hrepenenja saj enkrat tje priti, ker rastlinstvo vso svojo lepoto razvija, mi ni mogoče dalje pisati, torej — —.

Krajopisje.

Idrija na Krajskem.

(Dalje.)

Ruda se pelja koj v stope in v umivavnico, da se perst od nje loči. Taki deli pa, ki se lahko ne drobijo ali so samo omiti, se na Brusovši topé v fabriki za to odločeni.

Živega srebra daje Idrija na leto 3332 centov, 1000 do 1200 centov pa cinobra. Uno in to se zavija v jerhaste žakljice ter se hrani potem v ces. zakladnici (magacinu). Kar železja jama potrebuje, se nareja v kovačnici, ktera je nasprot šole. Ubogi učitelji, kadar kladvo nabija! — Smodnik za jamo se varuje na Zemlji.

Rudarski svetovavec biva v gradu, in vsi drugi rudarski uradniki v ces. stanovališčih. Rudarji imajo svojo uniformo z zelenimi našivi, zelenimi kapami in črnimi rudarskimi kitlami; njih zastava (bandero) je lepa in veliko vredna. Kader je parada, rudarsko kerdelo muzika spremlja. Da so vedno preskerbljeni z živežem, je zidana vélika ces. zakladnica, in blizo nje za bolne ces. lekarnica; zunaj mesta na Brusovši je bolnišnica in za kopel so pripravljene gorke vode.

Tako sem odgovor na prvo vprašanje rešil. Dajmo ljubo svojo Idrijo sedaj še dalje pogledati.

Farovž je zidan od šelštva naprej na levi strani ceste. V njem stanuje gospod dekan z dvema gosp. kaplanama; tretji kaplan uživa po zapuščini neke pobožne gospé prosto stanovanje v že imenovani ulici. Vodja glavne šole ima cesarsko bivališče pri lekarnici. Obnaša častite tukajšne duhovšine je v resnici izgledna, zato je tudi imé duhovna v tem kraju sloví. Med cerkvami je nar imenitnejša cerkev sv. Barbare. Pod njo se hranujejo trupla nekterih zamerlih iz nekdanjega časa. O veliki noči se postavlja v njenem srednjem prostoru božji grob, zavolj svoje lepote sloveč po mnogih krajih. Druga in stara cerkva je sv. Trojice. Poleg nje se zavije pot k sv. Antonu na griču; ta cerkev je kaj snažna in božji pot jo zlo povzdiguje čez druge. Četerta je pri sv. Križu, idrijskem pokopališu. Med mnogimi spominki se odlikuje naj bolj ta, kterege je vlada postavila nad gomilami tistih hrabrih mož, ki so v svojem poklicu smert storili v jami leta 1846. Kapelica svetega Janeza je lepa in imenitna. S posebno slovesnostjo se praznujejo Vélika sabota, sv. Rešnje telo in sv. Ahaci, na kterege dan so nekda rudarji prvič na rudo zadeli.

Pod varstvom duhovšine je idrijski mladini odperta čveteroredna glavna šola, v kateri sedaj pod vodstvom marljivega in učenega vodja gosp. Karola Legata podučujejo štirje učitelji in dvé učiteljci. Pripravljalna šola za učitelje ljudskih šol ponuja prihodnjim učiteljem lepo priložnost se izobraziti v vsih njim potrebnih šolskih naukih in tudi v muziki; le škoda, da se v sadjoreji, murbo- in sviloreji poduk ne delí, kateri je dan današnji učiteljem po deželi jako koristen pa po predpisih sl. ministerstva nauka tudi potreben *).

*) Ko je v poslednjem občnem zboru c. k. kmetijske družbe mnogo podružnic svoje misli zastran sadjoreje razodelo in reklo, da bolja prihodnost za sadjo- in murvorejo se smé pričakovati le po poduku naše mladine na kmetih, je bilo med drugimi sveti tudi sklenjeno: naj prosi kmetijska družba slavno deželno vladarstvo, da se v Idrii za pripravnike

Tudi bi Idrijancem in drugim ne presedala dveletna realna šola, s posebnim ozirom na rudarstvo in na njo bi se dala nasloniti rudarska in gojzdana šola. Pa bojé se je z izgovorom, da potem bi ne dobivali dokaj delavcev za jamo; al to je bosa! Rudarjev bi nikdar ne manjkalo in domačemu otroku bi bila priložnost dana doseči višjo izobrazenost v rudarstvu.

Pa pustimo to in pojmo k šoli nazaj, kjer v stolpiču zvon šolarčke in šolarce skupej kliče. Podučuje se v slovenskem in nemškem jeziku, in zlo je že iztrebljen gnjusni glas padmitence in váde. Le naprej ljubi gospodje učitelji! vam je izročeno potomstvo idrijske občine, v vas stavi ljudstvo vse zaupanje; ne bojte se tudi zanaprej kakor dosihmal ne znoja na čelu. Vaša delavnost v Gospodovem nogradu izcimlja dober sad, ki množici domovine kosilo sladí.

In kaka lepa priložnost za izobrazenje je učiteljem ces. knjižica na glavni šoli, kjer se tudi šolarska zastava hrani. Zares v vsem vlada lep red! Kako lepo se trebijo cesarski gojzdi pod peljavo izbranih gojzdarskih uradnikov, katerim so lovci in gojzdarski hlapci podložni. Na vseh sprehajališih vidimo lepe drevorede; pri grabljah množico derv, zložene v visoke tase; tam tesarji kolejo hlode v špelte in pajne, in tukaj išče izmed drugih hlodov svoje derva blede obraz kakega rudarja. — Sodniška gosposka ima svoje pisarnice v gradu, in nji na strani sta oddelka c. k. žandarmerije in c. k. dnarstvene straže. Občina oskerbuje svojega služabnika. (Konec sledí.)

Kratkočasno berílo.

Serčna žena.

(Konec.)

Pot se naglo odseda. M—ska ne zapustí saní; one so nje prebivališče, ker spí in jé na njih. Nihče se ni čudil takemu čudnemu življenju, naj manj pa kosak, ker je vedil, da žena ni zdrave pameti, in ji je toraj vse dovolil. Že daleč na poti ustavi kosak konjiče, da pokaže potni list in voznik konje opravi. Kakor vselej, je šel kosak v pisarnico, da prejme dovoljenje se dalej peljati. Ni se mu ljubilo pogovarjati se s svojo mutasto, zamišljeno popotnico; tudi tedaj je molčal in se naslonil zadej na saní, v tem ko voznik konje opravlja.

Tù sloné zasliši nenadoma šeptanje v mertvaški trugi. Prestrašen skoči na stran, pa kmali se mu spet poverne pogum, se spet približa čudni trugi in uhó na-njo položí. Pa vse je tiho in mirno. Marsikdo bi bil misil, da se mu je le zdelo, da je kaj slišal, in bi ne bil daleč porajtal na trugo; pa pri kosaku je bilo to vse drugače. Služba, za katero vse storí in ktera mu je naj svetejše opravilo, ga žene nazaj v pisarnico, da ondi pové, kar je slišal. Kmali pride uradnik in pripelje nekoliko čuvajev do saní in velí ženi, ki za vse, kar se je zgodilo, ni nič vedila, naj stopi s saní. Začnejo saní preiskovati. Uboga žena, ki je sedaj vès pogum zgubila, se nezavedna zgrudi. Vzamejo jo raz saní ter na zemljo položé, da ložeje preiskujejo. Prvo, kar se uradniku sumljivo zdí, ste male mertvaške tružici, na kterih je žena sedela; v trugi, na zadnjem koncu pa leží njeni živi mož.

Ljudskih šol ustanoví tudi djanski nauk sadjo- in murvoreje. Ta nauk je ravno v Idrii še zato tolikanj bolj potreben, ker poslednje leta dobiva krajska dežela iz idrijske pripravniške šole več učiteljev kot iz ljubljanske. Častito ondašnje vodstvo gotovo spoznava to potrebo, pa morebiti ni učitelja in za to pripravnega vertiča. Kaj, ko bi v bližnjih Žiréh se napravila taka djanska šola. Domoljubni ondašnji gosp. fajmošter Majnik, rojen Idričan in nekdanji učenec Pircov v sadjoreji, imajo lep vert, se pečajo s sadjorejo, gotovo bi se udali temu nauku. Žire so le kake dvé uri od Idrije, pot tje je lepa; ko bi spomladí in poleti vsaki teden enkrat mladi pripravniki tje zahajali, bi se naučili zadosti. Tudi na Dunaji imajo marsikteri učenci v svoje šole vsaki dan čez uro hodá; koristnega nauka željnim mladencem bi enkrat na teden menda ne presedala ta pot.

Vred.

Oba vzame straža v varstvo. M—ska od zdaj naprej ni bila več žena sognanca, ampak hudodelka, ker je pomagala kaznovancu v beg. Preiskovanje je razjasnilo, da je ona to storila, da bi ljubljence svojega serca obupa in samomora rešila. Ona mu je svetovala, se vesti, kakor se tisti vede, kateremu v življenji nobena mila zvezda ne sveti več, kateremu je smert edina želja, edina slast. On jo je ubogal in tako sčasoma zginitil; na bregove reke pa je žena nesla njegov plajš in kučmo v temni noči. Z neskončno skerbjo in nevarnostjo je zakrivala pri sebi po mislih ljudi mertvega moža. Ko ustavijo sanj na kakem dvoru, zleze skrivani mož natihoma v trugo, v katero so mertvaške trugi devali in zvesta žena ga oskerbuje z jedjo in pijačo. Nikdo ni na kako goljufijo mislil. Nesreča pa je hotla, da se dila truge vdere in zapertega v rebra dregne. M—ski bolečine zastoka, kosak ga sliši, in čudna skrivnost — pride na dan.

Zastonj so bile mile prošnje, nič niso pomagali rumeni cekini. Nesrečna sta bila kakor hudodelca v Orenburg poslana.

V Simbirsku, kjer sta delj časa ostala, sta posebno milost sprosila, da smeta otročiča pokopati. Celo mesto je sulo k pogrebu. Milovalo je ljudstvo moža, katerega je tako grenka osoda zadela; milovalo je ženo, nesrečnico, ki si je tako serčno prizadevala, svojega moža rešiti. Bil je žalosten dan; serce se je moralo čutni duši v persih topiti, viditi za pogrebom počasi koračiti uklenjenega moža, gledati žalosti pobito ženo. Nobeno oko ni ostalo suho, in ker množica ni mogla britke osode premeniti, je milovanje naznanila z deli ljubezni.

M—ski dospel s svojo ženo kmali spet v Orenburg, — al vse drugače mu je bilo pri sercu kakor takrat, ko je Orenburg zapustil. Takrat se jima je smejal up svobode, akoravno ga je spremljal strah in bojezen; danes sta si bila terde osode svesta. Ukazano jima je bilo se v Nerčinsk podati. Mož je bil na vse žive dni v ječo obsojen; ženaga ni smela več viditi. To pa je njenemu sercu zavdalo smertno rano. Spremila je sicer svojega moža iz proste volje v strašni Nerčinsk in pohajala je s stertim srcem krog zidovja, v katerem so nesrečnega železne verige deržale, — ali nje telesna moč se je poterala; preden je leto minulo, so jo položili na mertvaški pert.

Novičar iz raznih krajev.

Tisto novico, da je dunajska narodna banka za 23 milijonov gold. srebra nakupila, poterjuje sedaj več dunajskih časnikov, kateri še pristavljajo, da ga misli še za 13 milijonov kupiti in potem svoje plačila v srebernem dnarji začeti. Odtod, pravijo, je enmalo poskočil nadavek (ažio) pri srebru, — odtod pa se more tudi v kratkem pričakovati, da bo zopet prišel sreberni dnar med ljudstvo. — Gosp. minister dnarstva baron Bruk je na poti iz Dunaja v Terst prišel včeraj popoldne v Ljubljano; na kolodvoru je bil slovesno sprejet. Dunajski časniki pravijo, da se bo kakih 14 dni mudil v Terstu zastran osnove mnogoterih važnih tergovskih naprav. — Škofji zbor na Dunaji bo berž ko ne terpel še vés ta mesec. — Sedaj še le smo zvedili, če je res, zakaj je ta mesec tako merzel. Od nekdanj namreč pravijo, da mraz v prvi polovici mesca maja izvira odtod, ker se led na reki Nevi na Rusovskem in pa led izhodnega morja tajati začena — narodna pravlica imenuje tiste tri dni, ki so pred 15. majem, naravnost „ledene možé“. Letos se res ta pravlica ne laže. Telegrafno pismo iz Rusovskega (iz Petrograda) naznanjuje namreč, da se je v četrtek teden začel Nevini led tajati in res je tudi pri nas z začetkom majnika merzlejše vreme nastopilo. — Druga polovica sedaj naznanjenih zapisnikov pariškega zbora obsega mnogo važniše pomenke memo perve polovice. Tako se, na priliko, iz teh protokolov pozveduje, da so se francoska, angleška in sardinska vlada zavezale, da bo njih armada 6 tednov po zgotovljenem miru zapustila

rusovsko in turško zemljo, — po tem takem do 27. oktobra. Avstrijski minister grof Buol je s tem prav zadovoljen in pravi, da tudi avstrijska vlada se bo podvzela sprazniti Moldavo in Valahijo. Za preuredbo besarabiške meje se ima do 6. maja sniditi posebna komisija v Galaču. Minister Buol je prosil rusovska poslanca, naj zboru razodeneta, kako in kaj misli rusovska vlada zastran Černogore, ker dosihmal se je misliti smelo, da želi ondi ravno tako se vesti kakor v Moldavi in Valahii. Rusovska poslanca sta odgovorila na to vprašanje, da Rusija ne stoji s Černogoro v nobeni drugi zavezi kot v zavezi vzajemnega sočutja. Naj živejši zbor pa je bil 26., 8. dan aprila. V tem zboru so se pogovarjali o zadevah, ki prav za prav niso segale v opraviilstvo tega zbora; za tega voljo se tudi ni nič sklenilo, ampak le pomenkovalo, pa precej živo. Francozki minister je ostro pretresal razmere Gerškega, Napolitanskega in pa papeževih dežel in terjal, da tū se mora marsikaj preurediti; potem se je lotil razujzdanih in nevarnih časnikov v Belgii. Angleški minister poterjuje, kar je francoski minister rekel, le zastran berzdanja belgiških časnikov se kot namestnik svobodne deržave ne more z njim zediniti. Rusovski minister je rekel, da nima pravice v pretres tacihi stvari se vtikati, o katerih ne stoji nič v njegovem poslanstvu. Avstrijski minister pravi, da tudi on se ne more v pretres notrajnih zadev takih vlad podati, ktere niso namestovane v zboru, in zagotavlja, da avstrijska armada ne bo ene ure čez potrebo v papeževih deželah ostala; zastran belgiških časnikov pa je enih misel s francoskim ministrom. Sardinski minister na to terdi, da avstrijska armada na laški zemlji žuga deržavno ravnovago podkopati, zato je enih misel s francoskim in angleškim poslancom. Drugi avstrijski poslanec ga pa zaverne s tem: kako je to, da sardinski poslanec govori le od avstrijske posadke na Rimskem, ne pa tudi od francoske, ktera je ravno tako močna. Tako je šlo pomenkovanje na dalje; sklenilo se pa ni nič, ker poslanci niso v tem nobene oblasti imeli. — Deržavna spodnja zbornica je po dolgem pričkanji 5. maja ponoči enoglasno poterdila zahvalno pismo do kraljice za sklenjeni mir. — Knez černogorski je unidan v Reki zbranim Černogorcem napovedal, da se boji novega napada Turkov, da se pa zanaša na junakost in domoljubje svojega naroda. — Zdravnikom, ki ozdravljajo s samo vodo bolnike, se je na Angleškem pridružil sedaj eden, ki ozdravlja s samo soljo; bolniki morajo soli uživati in se ribati z osoljeno vodo. Kakor se meso nasoli, da se ohrani dobro, tako očiščuje — terdi ta dohtar — tudi sol človeka. Mož menda misli, da človeško truplo in pa svinsko pleče je eno. Dobro jo je zasolil!

Sprehod.

In serce, ti se ne zbudiš,
In jezik, vedno le molčiš?
Zdaj klije tebi dvojni cvet:
Spomladni čas, čas mladih let.

Poglej, obrni se okrog,
Zelena gora, živ je log,
Povsodi pomladanski cvet
Vesvoljni v svate vabi svet!

Podaj prijatel mi rokó,
Pod mило ídeva nebó,
Kjer njiva zopet zelení,
Nad njo škerjanec žvergoli.

Al' spet si tukaj znanec moj?
Le dvigni se, na glas zapoj;
Naj petja glas, veselja klic
Oznanja nam prihod cvetlie!

S. Jenko.